

သတ္တန်

အခြားသော အရာများနှင့်

အ

ပန်းပွင့်များ နှင့် လူ

သူ...ဆယ်တန်း ဖြေသည့်နှစ် မှာ ပင် ဦးလေး၏ ဇနီးဆုံးပါးသွားသည်။
ဦးလေးသည် ပို၍ စကားနည်းကာ ပို၍ ဆေးတံသောက်လာသည်။ မင်းဝေလည်း
ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ် ရောက်လာသည်။ ဒဿ နိကဗေဒ ယူသည်။ တတိယ နှစ်
ဝက် အရောက်တွင် သူ သဘောနှင့် သူ ကျောင်းထွက်ပစ်လိုက်၏ ။ ဦးလေးကိုတော့
ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး ဟု အကြောင်းပြသည်။

သို့ဖြင့်ဘဝတွင် ။

မော်တော် ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနှင့် သူ့ အလိုပါသော ကောင်မလေးများ ကို
တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် နောက်က တင်စီးကာ မြို့ အနှံ့ လည်၏ ။ ဟိုတယ်မျိုး စုံမှာ
အကောင်းစားအရက်မျိုး စုံကို သောက်မူး၏ ။ တစ်နေ့တည်းလေးပွဲဆက် ရပ်ရှင်ကြည့်၏ ။
တခါတရံတော့ တစ်ပတ်လုံး အပြင် မထွက်ဘဲအခန်းအောင်းကာ စာအုပ်တွေ
တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ပြောင်းဖတ်နေသည်။ တစ်အုပ်မကုန်ခင်နောက်တစ်အုပ်ဖတ်၏ ။
(အပျော်ဖတ်စာအုပ်များ မဟုတ်ပါ) ဘယ်စာအုပ်ကမှ အဆုံးထိ ဖတ် ဖြစ်အောင်သူ့ကို
မဆွဲဆောင်နိုင်။ သူ့ခုတင် ဘေးပတ်လည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လွှင့်ပစ်ထားသော စာအုပ်များ
နှင့် စီးကရက်တိုများ ပြန့်ကျဲပွရှုပ်နေသည်။

သူ တစ်ခုခုကို ရှာနေမှန်းတော့ သူ့ကိုယ်သူ သိသည်။ သို့သော်
...ဘာကိုရှာနေမှန်းတော့ မသိကွဲ့။သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူ ရှာဖွေနေသော
အရာသည် သူတို့ ဒဲ့သော ကောင်မလေးတွေ ဆီမှာ လည်း မရှိ။ ရောင် စုံအရက်ထဲမှာ လည်း
မရှိ။ ရုပ်ရှင်ရုံ ထဲမှာ လည်း မရှိ။ နောက်ဆုံးစာအုပ်များ ထဲတွင် ရှိမည် ဟု ထင်ရသော်လည်း
မရှိ။ သို့ဖြင့် သူ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ နေပြန်သည်။ အရက်နှင့် စီးကရက် မသောက်တော့ဘဲ၊
ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘဲ၊ ကောင်မလေးတွေ နှင့် မတွေ့ ဘဲ၊ နောက်ဆုံးစာပင်မဖတ်ဘဲ နေသည်။

သူ့ဦးလေးက “မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ” ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ချင်တာ
ထင်တာပဲ ဟုသူက မသေမချာ ဖြေ၏ ။ သူ့ဦးလေးက ဆေးတံကို ကိုက်ကာ အတော်

ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ “ပျော်ရွှင်မှု ... ဟုတ်လား”ဟု အခုမှ မိုးပေါ်က ကျလာသော စကားလုံး တစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရသလို အထိတ်တလန့် ရေရွတ်ရင်း “မင်းပြောမှ ငါ သတိထားမိတယ်၊ ငါတော့ အဲဒါကိုမရှာခဲ့ပါဘူးကွာ “ဟု ဆိုသည်။ အတန်ကြာအောင် ဆိတ်ငြိမ်စွာ တွေးတောဟန် ပြုနေပြီးမှ...

“ငါ...စာသင်တယ်၊ မိန်းမယူတယ်၊ တခါတလေ ရယ်မောတယ်၊ ကလေး တစ်ယောက် ရခဲ့တယ်၊ မျက်စိမှု န်လာတယ်၊ ထမင်းစားကောင်းတဲ့အခါ ကျေနပ်တယ်...အဲ...ဒါပါပဲ၊တကယ်တော့ဘဝဆိုတာ ဒီလောက်ပါပဲကွာ” ဟု ပြောရင်း မီးသေနေသော ဆေးတံကို မီးညှိသည်။ တစ်ဖွာနှစ် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီးမှ...လေသံတိုးတိုးဖြင့်

“မင်း အခု အဲဒါကို တွေ့ပြီလား”

ဦးလေးသည် ပျော်ရွှင်မှု ဆိုသော စကားလုံးကို နှုတ်မှ ထွက်ရမှာ ဝန်လေးဟန်ရှိသည်။ဦးလေးအကြောင်း သူကောင်းကောင်း သိသည်။ ဦးလေးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်နားနီးနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တစ်ခါမှ ထိုင်သောက်ဖူးသူ မဟုတ်ချေ။ မင်းဝေက...

“တခြားသူတွေ အတွက် ပျော်စရာ လို့ ဆိုကြတဲ့ ကိစ္စတွေ အားလုံးလိုကို ကျွန်တော် အကုန်လျှောက်လုပ် ကြည့်တယ်၊ ပျော်သလိုလို ရှိတယ်လို့တော့ ထင်စရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာလဲကျွန်တော် လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာပြန်တယ်”

“ဆေးပညာ ရှုထောင့်က ပြောရရင် အကောင်းဆုံး ကတော့ မင်း စိတ် ရောဂါ ကု ဆရာဝန် တစ်ယောက် ယောက် နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်သင့်တယ် ထင်တာပဲ”

ဦးလေးက အတည်ပြောခြင်း ဖြစ်ဟန် တူသော်လည်း သူက ပြုံး နေခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကိုပင်သူ့မိတ်ဆွေ ကိုဘုန်းမြင့် နှင့် ဆွေးနွေးမိတော့...

“ပျော်စရာရှာတယ်ဆိုတာ လူပေါ့လူသွမ်းတွေ အလုပ်ပါဗျာ၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော် အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူး၊ လေးနက်တဲ့ခံစားမှု တစ်ခုလည်းမဟုတ်ဘူး၊ အနှစ် သာရလည်းကင်းမဲ့ပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ အေးစက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို

လောင်ကျွမ်းမယ်၊ကျွန်တော် ကတော့ လူတွေ ဟာ ငြိမ်သက်တည်ကြည်မှု ကိုသာ ရှာဖွေသင့်တယ် ထင်ပါတယ်...”

အဲဒီ ကိစ္စ များ မှ သူ့ကျောင်းက ထွက်ပြီးစကားလများ က ဖြစ်ခဲ့သည်။ သည်တုန်းက သူလည်းယခုနေထိုင်သော လေးထပ်တိုက် ခေါင်မိုး ပေါ်မှ အခန်းကလေးသို့ မရောက်သေး။ ဦးလေး တို့နှင့် အတူ ပါရမီကတစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ ပင် နေထိုင်နေသေးသည်။ သူ့အစ်ကို (ဝမ်းကွဲ)အောင်ဖေညွန့် ကတော့ “မင်း စိတ်လေနေတယ် ထင်တယ် အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ကွာ” ဟု ပြောရင်းသူ အလုပ်လုပ်နေသော မြို့ လယ်ရုံးကြီး တစ်ရုံး တွင် အလုပ်သွင်းပေးခဲ့၏ ။ အလုပ်ဝင်ပြီး တစ်နှစ် မပြည့်မီအလုပ်ကို မငြီးငွေ့ဘဲ စာရေး ဘဝကို ငြီးငွေ့လာကာ ခွင့်လည်းမတင် အလုပ်လည်း မဆင်းဘဲနေလိုက်သဖြင့် သူ အလုပ်ပြုတ်သွားသည်။ ဤကိစ္စအတွက် သူ့အစ်ကိုကသူ့ကို စိတ်ခုကာ တစ်လခန့် မခေါ်မပြောဘဲ နေလေသည်။

သူ့ ဦးလေး ကတော့ ဆေးတံ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ဖွာကာနေသည်။ သို့ မဟုတ် ဆေးပညာ စာအုပ်အထူကြီး တစ်အုပ်ကို တစ်နေ့လုံး မပျင်းမရိ ထိုင်ဖတ် နေသည်။

စိတ်ပြေသွားသော အခါ သူ့အစ်ကိုက အလှမ်းဝေးသော သူတို့ အမျိုး ထဲမှ ဘွဲ့ရ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် သူ့ကို ပေးစားရန် ကြံစည်သည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သူ ငါးနှစ် သမီး အရွယ်ကတည်းက စသိခဲ့၏ ။အိမ်မြှောင့်ကို မြင်ရုံနှင့် ဆရာဝန် ခေါ်ကုရသော ၊ သစ်ရွက်လေတိုးတိုင်း လန့်ဖျပ်နေတတ်သည့်ဖြူရော်ရော် ပိန်ကပ်ကပ် ကောင်မလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ အစ်ကို စကားဆုံးသည်နှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရယ်စဖူး ရယ်သည်။ သူ့အစ်ကိုက မျက်နှာကြီးနီကာ စိတ်ဆိုး၏ ။ ဦးလေး ကတော့ သူ့ကိုတချက်ငဲ့ စောင်းကြည့်ကာ “သူများ သားသမီးကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ကွာ” ဟုသာ မှန်ကန်သော မှတ်ချက်ချ၏ ။

သုံးရာသီလုံး ဆွယ်တာမချွတ်ရသော ထိုသတို့သမီးလောင်းကို သူ မယူသော အခါ သူ့ အစ်ကိုကယူလိုက်လေသည်။ ထိုမိန်းမအိမ်ပေါ်မရောက်ခင်လူရှုပ်တယ်ဟုအကြောင်းပြကာ သူ့အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့ပြီး ပိုင်အိမ်စီအေတွင် အခန်းငှားနေ၏ ။ သူ့ဦးလေးက မြို့ လယ်တွင် အတော် အသင့်

ကောင်းမွန်သော တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေး၏။ သူ့ကိုမသေခင်
အမွေခွဲပေးသည့်သဘောလည်း ပါပေမည်။ ကောင်းမွန် ကျယ်ဝန်း လှသော
ဦးလေးဝယ်ပေးသည့် တိုက်ခန်းမှာ အစစအရာရာ သူနှင့် ပိုနေသည်ဟု ခံစားရသဖြင့်
ထိုအခန်းကို ပြန်ရောင် :ကာယဉာဏ်ရှိနေသည့် လေးထပ်တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်မှ
အခန်းကလေးကို သူ ရွေးခဲ့သည်။ ဤ အခန်းကလေးမှာ သူနှင့် အံဝင် ခွင်ကျဖြစ်သည်။
ခေါင်မိုးပေါ်တွင် သူ့အခန်းကလွဲ၍ တခြားအခန်းမရှိသဖြင့် နေထိုင်ရတာ လွတ်လပ်သည်။
အသံတိတ်ဆိတ်သည်။ လေသန့်ပြန့်သည်။ နေဝင်နေထွက်နှင့် သစ်ပင် ထိပ်ဖျားများ ၊
တခြားအိမ်ခေါင်မိုးများ ကို စိတ်ရှိတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရသည့် အခွင့်အရေး ကလည်း
ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည်။ သူ့ အခန်းတွင် ကုတင်တစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၊
ကုလားထိုင်တစ်လုံး နှင့် စာရေး စားပွဲတစ်လုံးသာ ရှိ၏ ။ နံရံလေးဘက်တွင် ပန်းချီကား၊
ဓာတ်ပုံ၊ ပြက္ခဒိန် ဘာမှချိတ်ဆွဲထားခြင်းမရှိ။ သောက်ရေအိုးမရှိ။ (နောက်တော့ ငြိမ်းလာပြီး
အတင်းပေးထားသည့် ဖန်ရေတကောင်း တစ်လုံးရှိသည်။ ခိုက်မိသဖြင့် နှုတ်ခမ်း အတော်
ပဲ့နေသည်။)

သည်တုန်းက ငြိမ်းနှင့် လည်း မပတ်သက်သေး။ သို့ဖြင့် သူ့တွင် ...သေဖို့
အချိန်ကို ပျင်းပျင်းရိရိ နှင့် စောင့်စားနေရသည့် အလုပ်သာရှိတော့သလို ဖြစ်နေသည်။
တခါတလေတော့ သူ ပန်းဆိုးတန်းသွားသည်။ ထိုပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်တန်းတွင် သူနှင့်
ခင်သော ကိုသီတာ၊ တင်မောင်ဝင်း၊ ကိုထိန်လင်း၊ ဘုန်းမြင့် စတဲ့ လူတချို့ ရှိ၏ ။ ကဗျာဆရာ၊
ပန်းချီဆရာ၊ အယ်ဒီတာလုပ်ဖူးသူ စာပေနှင့် ဆက်နွှယ်နေသူများ ဖြစ်၏ ။ သူ...ရုံးမှာ
အလုပ်လုပ်စဉ်က ထိုသူများ နှင့် လည်း သိကျွမ်းခဲ့သည်။ သူတို့ကလည်း သူ့ကို
စာပေသမားသူဌေးကလေးဟု လက်ခံထားကြဟန် တူ၏ ။

နောက်တော့ ငြိမ်းနှင့် သိခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ နယ်ထွက်ခဲ့သည်။
သူ့အသက် သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်ကလွဲ၍ ဘယ်မှမရောက်ဖူးခဲ့။ (ငယ်စဉ် ကတော့
ဦးလေးမိသားစုနှင့် အတူ ပဲခူးသို့ ဘုရားဖူး တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့သည်။) သူ...ရောဂါတိမ်ကိ
မမြင်ဖူးသဖြင့် ကြည့်ရအောင် ပြည်မြို့ ကို ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မန္တလေး၊

တောင်ကြီး အထိ ရောက်သွား၏ ။ တည်းခိုခန်းတွေ မှာ ညအိပ်သည်။ ဆိုင်မှာ ဝယ်စားသည်။
တစ်လကျော်ခန့် ရှိ၍ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သော အခါပန်းဆိုးတန်းက မိတ်ဆွေတချို့ နှင့်
အရင်တွေ့၏ ။ ကိုတင်မောင်ဝင်း က

“ခင်ဗျားကို ငြိမ်း ခဏခဏ လာမေးတယ်၊ ခရီးထွက်တာ သူမသိဘူးဆို”

သူ ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိ။ နယ်ကနေ၍ လည်း ဘယ်ကိုမှ
စာမရေး ။

“မင်းအခု အဲဒါကို တွေ့ပြီလား”

“ခင်ဗျား ထွက်ပြေးနေတာလား”

ကိုထိန်လင်းက နောက်၏ ။ သူက ပြုံး ကာ...

“နောက်ဆုံး တရားတော် အရပြေးနေတဲ့သူနဲ့ ရပ်နေတဲ့သူဟာအတူတူပဲဗျ
ကိုထိန်လင်းရဲ့၊ အဲဒါကို မသိလို့တချို့ က မလွတ်နိုင်တဲ့ဆီက အမောခံပြီးထွက်ပြေးနေတာ၊
ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှမပြေးဘူး”

“ရွန်အပ်ဒိုက်ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲက ဇာတ်လိုက် ကတော့
သူ့ဘဝဟာငြိမ်သက်လွန်းအားကြီးလို့ ငြိမ်သက်နေတာအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုပြီး
လက်ရှိဘဝအခြေအနေကိုစွန့်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်တ”

သူတို့ထဲတွင် ဘာသာရေး ကို တီးခေါက်မိသည့် ကိုဘုန်းမြင့်က...

“ပုထုဇဉ်ဘဝဆိုတာ ဘယ်ကလာ ငြိမ်သက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ကိုတင်မောင်ဝင်းရယ်၊
လောကဝံ့ရှစ်ပါးရဲ့ ဒဏ်ကို ဘယ်သူမဆိုအချိန်နဲ့အမျှ ရိုက်ခတ်ခံနေရတာ ပဲ၊
အဲ...ငြိမ်သက်တယ်ဆိုတာကထင်ယောင်ထင်မှာ ၊ ဖြစ်မှု တစ်ခုဗျ၊ လူဆိုတာက လောဘက
ပြေးခိုင်းလို့၊မောဟ ကပြေးခိုင်းလို့မနားတမ်းပြေးနေရတဲ့ သတ္တဝါတွေ ပါ၊ ဒီဘဝတွင်
မဟုတ်ဘူး၊ သံသရာ နဲ့ချီပြီး ပြေးလာရတဲ့ မာရသွန်အပြေးသမားတွေ ၊ ကျွန်တော် တို့လဲ
အာနာပါနလေးလုပ်လိုက်၊ အမောပြေလိုက်၊ ထပြေးလိုက်ပါပဲ”

သူက စကားကို စဉ်းစားနေခိုက်၊ ကိုထိန်လင်းက...

“ခင်ဗျား အစ်ကိုလည်း လာမေးတယ်၊ နယ်သွားတာ သူ့လဲ ပြောမသွားဘူးတဲ့၊ ခင်ဗျားအဘိုးကြီးလည်း ဆေးရုံတင်ထားရတယ်ဆို”

သည့်တော့မှ သူ နယ်မသွားခင် တစ်လလောက်က သူ့ဦးလေး ဆေးရုံတင်ထားရတာ ကို သတိရလာ၏။ ဦးလေးဆိုသော်လည်း ထိုဦးလေးမှာ မွေးစားအဖေ ပင်မို့ သူ့ဂရုစိုက် သင့်သည်။ ဆေးရုံတင်စကသူ တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့သေး၏။ ဘာ ရောဂါ ရယ်လို့ အမည် မတပ်ရသေး။

သူ့အမေက သူ့ကိုခိုက်ခွဲ မွေးရင်း သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ အမေ့ဓာတ်ပုံတော့ ငယ်စဉ်က သူ့အိမ်မှာ ရှိခဲ့ဖူး၏။ နောက်တော့ ဘယ်အချိန်က ပျောက်ဆုံးသွားမှန်းပင်မသိတော့။ သူ ငါးနှစ် သားလောက်မှာ သူ့အဖေ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ပြန်သည်။ လေဖြတ်တာလား၊ သွေးတိုးလား၊ နှလုံး ရောဂါ လား၊ တစ်ခုခု ဖြစ်မည်။ သူ့ဦးလေး ကတော့ ပြောဖူးသည်။ အခုတော့ အဖေ့ရုပ်ပုံလွှာလည်း သူ့အာရုံထဲတွင် ဝိုးတဝါး မှိန်ပါးခဲ့သည်။

သည့်ကတည်းက သူ့အဖေ၏ ညီ၊ လောကတွင် သူ၏ သက်ရှိထင်ရှား ရှိသည့် တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုး ရင်းချာဟု ဆိုရမည် သူ့ဦးလေးထံသူ့ခိုက်ပဲခဲ့ရသည်။ သူ့ဦးလေး ဆရာဝန်သည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိန်းမနှင့် ရခဲ့၏။ သူတို့တွင် သူ့ထက်ငါးနှစ် ခန့် ကြီးသော အောင်ဖေ ဆိုသည့် သားတစ်ယောက် သာ ရှိခဲ့သည်။ (တက္ကသိုလ် သို့ ရောက်သော အခါ အောင်ဖေညွန့် ဟု ပြောင်းလိုက်သည်။) ဦးလေးသည် သူ့ကိုသား တစ်ယောက် လိုပင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ထိုဦးလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ငြိမ်းက “အစ်ကို့အပေါ် စေတနာရှိသားပဲ”ဟု တစ်ခါက မှတ်ချက်ချဖူး၏။ သူလိုချင်တာက စေတနာမဟုတ်ဘဲ မေတ္တာ ဖြစ်သည်။ (အခုတော့လည်း ဘာကိုမှ မလိုချင်တော့သော သူ ဖြစ်နေလေသည်။) အမှန်တော့ သူ့ဦးလေးသည် သူ့အပေါ်တွင် တွယ်တာချစ်ခင်ခြင်း ကင်းပြတ်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့သဘောအရ အေးတိအေးစက်နေတတ်တာလည်း ဖြစ်မည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်မှကထိက တစ်ဦး ဖြစ်သော ဦးလေးသည် ပညာရှာမှီး ခြင်းမှာ ဘဝကို ပုံချမြုပ်နှစ် ထားသူ ဖြစ်သည်။ သားအရင်း ဖြစ်သူ ကိုပင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ချောမြူချိုပိုး တာမျိုး လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိ။ သို့သော်

အောင်ဖေညွန့်က သားအရင်း ဖြစ်သဖြင့် စိတ်သိမ်ငယ်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အမေကို ထောက်ထားတွယ်မှီ နိုင်သေးသည်။

မင်းဝေ (ကလေးတစ်ဦး) အဖို့ ကတော့ ငယ်နစဉ်မှာ (မေတ္တာဆိုပါတော့) အဲဒါ လိုအပ်ခဲ့တာအမှန်ပင်။ အထူးသဖြင့် မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ဦး အဖြစ် သူ့ဘဝ ထိုကွက်လပ်ကြီးမှာ အတော် အတန်ကြီးပြင်းခဲ့သည့် တိုင်အောင်ဤအတိုင်း လပ်ဟာနေခဲ့၏ ။ နောက် ပိုင်း သူ့အသိဉာဏ် ရင့်မာခဲ့ပြီးမှထိုကွက်လပ်ကို တစုံတရာနှင့် အစားထိုး ဖြည့်ဆည်း နိုင်ခဲ့သော်လည်း ထိုတစုံတရာမှာ မေတ္တာတော့ မဟုတ်ခဲ့တော့ချေ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ကစဉ့်ကလျား အိပ်မက်ငယ်တို့ဖြင့် ပိမ္မန်းပိတ်လှောင်နေသည့် အေးစက်မည် မှောင့်သော တစ်ယောက် အိပ် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲဝယ်သူ့ဘဝဦး၏ အစပိုင်းကာလများ မှာ နက်ရှိုင်းစွာ စုတ်နစ်မြုပ်ဝင် ပျောက်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ငြိမ်းနှင့် တွေ့သော အခါ ငြိမ်းသည် သူ့ကို ကယ်တယ်ရန် နောက်ကျခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် ကလေး တစ်ယောက် ပါသော မိန်းမ တစ်ယောက် နှင့် သူ ခုံချင်းကပ်လျက်ကျခဲ့၏ ။ အသားလတ်လတ် ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်၊ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် ဝတ်စားတတ်သော ငြိမ်းသည် ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ဆွဲဆောင်မှု ရှိလှသည်မဟုတ်။ ခုခေတ်ထဲဝယ်ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ထားပုံကသာ ဂရုပြုစရာလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ရုပ်ရှင်မပြမီ တစ်ချိန်လုံး နားငြီးလောက်အောင် သားနှင့် တွတ်တီးတွတ်တာပြောသည်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မုန့်များ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျွေးသည်။ (လက်တန်းပေါ်တွင် ခွထိုင်နေသော ကလေးလက်ထဲမှ စားလက်စ နို့အေးချောင်းက မင်းဝေပေါင် ပေါ် ပြုတ်ကျခဲ့၏ ။)ထိုသားအမိ နှစ် ယောက် ကို ကလေးမချစ်တတ်သော မင်းဝေသည် အမှတ်ရခဲ့သည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသော အခါ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း စားသောက်နေခိုက် တစ်ဖက်စားပွဲမှ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြုံး ပြသည်နှင့် ကြုံရသည်။ သူ ရုတ်တရက်မမှတ်မိ။ နောက်မှ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည် ကို သတိပြု

မိသွားသည်။

သည်တစ်ခါ တွေ့ရသည်မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲကမှိုန်ဖျော့သော မီးရောင် အောက်တွင် မဟုတ်၊ ဝင်းလက်ကြည်ထိန်သော နေ့အလင်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ သူမအသားမှာ ပို၍ ဖြူဝါနေသည်။ လှပတွန့်ကွေးသော နှုတ်ခမ်းကိုလည်း အနီရောင် ဆေးဆိုးထားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ သနပ်ခါးမိတ်ကပ်တော့ လိမ်းထားခြင်းမရှိ။ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများ ကလည်း ကြည်လင်တောက်ပနေသည်။ သူမမျက်နှာမှာ ဆေးကြောပြီးစ ဂြေပန်းကန်တစ်ချပ်လိုပင်သန့်စင်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း မည် သည့်စာမှရေးခြစ်ထားခြင်းမရှိသော ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှန်ကြည့်နေရတာ နှင့် တူသည်ဟု မင်းဝေနောက်ပိုင်းတွင် မကြာခဏ တွေ့မိသည်။

ထူးခြားတာက သည်တစ်ခါ သူ့ဘေးက အဖော်မှာ ငါးနှစ် သားကလေး မဟုတ်ဘဲ စပိုရှပ်နှင့် မျက်နှာနီစပ်စပ် ရှိသော လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည်က သူ့ကို ခိုးကြည့်ရင်းပြုံး သည်။ သူမ၏ ရွှန်းစို သော နှုတ်ခမ်းနီနီ ကလေးများ မှာ စားပွဲဘေးမှ မှန်နောက်ပြတင်း ကို ဖြတ်ယိုစိမ့်ဝင်လာသော အလင်းနုရိပ်နှင့် ထိစွန်းကာဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။ သူက သူ့အလေ့အထအတိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး ပခုံးတွန့် ကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ခါတွင် မူ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည်က သူ့ကို စမြင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ စတိုးဆိုင်ကြီး တစ်ခုတွင် သွားတိုက်ဆေး ဝယ်နေခိုက် သူ့ဘေးကောင်တာမှ သူ့လိုပင် ဈေးဝယ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်သဖြင့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည် ဖြစ်နေလေသည်။ သည်တစ်ခါတော့ သူမနှုတ်ခမ်းနီဆိုးမထားပါ။ (ဤဆိုင်ထဲကို သူဝင်သွားတာ မြင်သဖြင့် တမင်ဝင်လိုက်လာတာ၊မတော် တဆဆံမိဟန် ပြုခြင်းဟု နောက်တော့မှ ငြိမ်းကဖွင့်ပြောခဲ့သည်။) သည်တစ်ခါတော့ သူမဘေးမှ အဖော်မှာ သူ ဖြစ်သွားလေသည်။

သား ဖြစ်သူအတွက် ကစားစရာအချို့ ငြိမ်းက ဝယ်သည်။ သူတို့ အငှားကားတစ်စီးနှင့် ရှစ်မိုင်ဘက်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကို ရောက်မှ ကျစ်ဆံမြီးရှည်ရှည်၏

နာမည် မှာ ငြိမ်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ နောက်တော့လည်း သူ့အခန်းကိုမကြာမကြာ ငြိမ်းရောက်လာတတ်သည်။ သူ က စခေါ်လာခဲ့သလား၊ ငြိမ်းကပဲ စရောက်လာခဲ့သလား၊ စဉ်းစားမရ၊ လိပ်စာ ကတော့ သူပေးခဲ့သည်။

သူ့ကို မြင်ကတည်းကစွဲလမ်းသည်ဆိုသော ငြိမ်းသည် ရိုးသားဖြူစင်သူဟု သူခံစားမိပါသည်။ မြင်သမျှကို တမက်တမောငေးကြည့်နေသကဲ့သို့ ဝန်းစက်ပြု၊ ကြောင်သည့်မျက်လုံးကလေး များ ရှိသော်လည်းထိုမျက်လုံးများ ထဲတွင် ဘာကိုမှအလေးအနက်သဘောပေါက်သည့် အရိပ်အယောင်များ မမြင်ရ။

သို့သော် ငြိမ်းသည် သူ့အခန်းမှာ သောက်ရေအိုး (ဖန်ရေတကောင်း) တစ်လုံး ဝယ်ထားပေးသူ၊ တခါတရံ ဓာတ်ခဲသုံးကက်ဆက်ကလေးယူကာ သူ့အခန်းကိုသီချင်းသံတွေ ဖြင့် ဝေစည်စေသူ (သူကတော့သီချင်းနားထောင်လေ့မရှိသူ ဖြစ်သည်။) သူ့ကိုခေါင်းပြီးပေးတတ်သူ၊ သူ့ကို မြည် တွန်တောက်တီးတတ်သူ နှင့် သူ့ကိုနမ်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူ နယ်မထွက်ခင် ငြိမ်းနှင့်နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ရုံနားက လူ တစ်ယောက် နှင့် လက်ထပ်တော့မည့် အကြောင်း ငြိမ်းကဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ အဲဒီ လူ တစ်ယောက် မှာ ငြိမ်းထက် အသက်လည်းကြီးမည် မည် : ဗိုက်ရွံ့ရွံ့မို့ အရုပ်ဆိုးသည်ဟု ခေါ်နိုင်သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝကာဂုဏ်လည်းရှိသော မုဆိုးဖိုကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

“သူ့ဆီမှာ ငြိမ်းမလိုချင်တာ တစ်ခုနဲ့ ငြိမ်းလိုချင်တာတွေ အကုန်လုံး ရှိတယ်အစ်ကို၊ ငြိမ်းရဲ့ သားလေးအတွက်လည်း ငြိမ်း ထည့် စဉ်းစားရတယ်”ဟု ဆိုသည်။

နယ်က သူပြန်ရောက်ပြီး တစ်နေ့၊ ပန်းဆိုးတန်းက အပြန်၊ သူ့အခန်းတွင် ငြိမ်းရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏ ။ (ငြိမ်းတွင် သူ့အခန်း သော့ပိုတစ်ချောင်းရှိသည်။) ငြိမ်းက ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာသူ့အဝတ်အစားများ ကို ခေါက်နေရာမှ ထလာရင်း သူ့ပါးကို နမ်းသည်။ ငြိမ်း မျက်လုံးကလေးများ မျက်ရည်လည်နေသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောသေးဘဲအခန်းထောင့် တွင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော

စာအုပ်ပုံဆီ သို့ သွားကာ စီထင်နေသည်။ ဤကိစ္စအတွက်သူ ကန့်ကွက်သော်လည်း မရ။ သူ့အနေနှင့် ယခုလို ပြန့်ကျံထားရှိတာက လိုချင်သော စာအုပ်ကိုရှာရာ၌ ပို၍ လွယ်ကူသည်ဟု ထင်နေသည်။ ငြိမ်းက သူ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေတတ်ပုံ အတွက်အပြစ်တင်တတ်၏ ။

“လူတွေ ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တွေ ကိုသာ သေသပ်အောင် သိမ်းဆည်းတတ်ဖို့ လိုပါတယ်ငြိမ်းရယ်”

ဟု သူ ပြောခဲ့ဖူးသည် ထင်သည်။ မီးပူတိုက်ထားတဲ့ အင်္ကျီအောက်က အသည်းနှလုံးဟာ သန့်ရှင်းပါတယ်လို့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မှာလဲ၊ ညစ်ညမ်းတဲ့ ဦးနှောက်တစ်ခုကို ညီညီညာညာ ဖြီးသင်ထားတဲ့ဆံပင်တွေ က အကာအကွယ် ပေးမထားဘူးလို့ ဘယ်သူ ဝန်ခံနိုင်မှာလဲ။ ပြုလဲနေတဲ့ စာအုပ်ပုံနဲ့တွန့်ကြေနေတဲ့ လုံချည်တစ်ထည်ကို လောကကြီးဟာ ကြောက်စရာမလိုလှပါဘူး။ အဲဒါတွေ ကဘာအန္တရာယ် ပေးနိုင်မှာလဲ။ သူ ဤအခန်းသို့ ပြောင်းလာခါစက သူ့ဦးလေးသည် အကဲခတ်ရအောင်တစ်ခေါက် ရောက်လာခဲ့သေးသည်။ ကျဉ်းမြောင်းရှုပ်ပွဲ နေသော သူ့အခန်းကို ကြည့်ပြီး နားခေါင်းရှုံ့သည်။ နှုတ်ကလည်း

“မင်းအခန်းက ပြန်လာပြီးတော့ အောင်ဖေကပြောတယ်၊ အဖေ၊ အဖေသားအငယ်တော့မသေခင် ခေါင်းတစ်လုံး ဝယ်လိုက်ပြီတဲ့”

သူက ပြုံး ရုံသာ ပြုံး နေသည်။

ဦးလေးက သူ့စားပွဲပေါ်မှာ ပြန့်ကျဲနေသော စာရွက်များ ကိုကောက်ကြည့်သည်။ (မဖတ်ပါ)စာရွက်များ မှာ ဘယ်တော့မှ အဆုံး သတ်နိုင်မည် မထင်ရသော သူ၏ ရေး ဆဲဝတ္ထု ရှည်တစ်ပုဒ် ဖြစ်၏ ။

“မင်း စာရေး ဆရာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးနေပြန်ပြီလား၊

တည်တည်တံ့တံ့အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပါလားကွာ”

ဦးလေးတို့လူစားမျိုး သည် စာရေး ခြင်းကိစ္စကိုအလုပ်ဟု ယူဆလေ့မရှိ။

ဦးလေးသည် သူကြားဖူးနားဝရှိသလို သူ့မွေးစားသားသည် ကောင်မလေးနှင့် ကောင်လေးတွေ ကြိုက်ကြချစ်ကြသည့် ကပျက်ကချော် အကြောင်းများ ကို စာအုပ်အထူကြီး တွေ ဖြစ်အောင် တဖွဲ့တနွဲ့ရေး ဤ အချိန်ဖြုန်းနေသည်ဟုထင်ဟန်ရှိ၏ ။

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“နွား ဖြစ် ဖြစ် မွေးပေါ့၊ အခု နို့ဈေးကောင်းနေတယ်”

“ဒီလေးထပ်တိုက် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ လား။”

သူ ရယ်စရာ လုပ်သော် လည်း ဦးလေးက မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့်

“မင်းလုပ်ချင်တယ် ဆိုရင် မြို့ ပြင်မှာ ခြံဝယ်ပေးမယ်”

“အဖေက အလုပ်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ကိစ္စကို မကွဲဘူးထင်တယ်”

သူ့ဦးလေးကို သူငယ်စဉ်ကတည်းကအဖေဟုသာခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဤအချက်မှာ သူ့ဦးလေး၏ ဘဝတာတွင် သူ့အပေါ် ထားခဲ့ဖူးသည့် တစ်ခုတည်းသော စည်းကမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ဦးလေးကသူ နှင့် ငြင်းခုံလိုဟန် မရှိ။

“အင်းလေ...မင်းက ဖီလော်ဆိုဖီကို နှစ် နှစ် ခွဲလောက် သင်တဲ့သူပဲ”

သူ့သဘောနှင့် သူ ကျောင်းက တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်ခဲ့တာကို ဦးလေးသည် ယခုထက်တိုင် ကျေချမ်းဟန်မပြု။ စကားဆက်မ ပြောချင်ဟန်ဖြင့် ဆေးတံကိုထုတ်ကာ ဆေးဖြည့်နေသည်။ ပြီးတော့သူ့အိတ်များ ကို ဟိုနှိုက်သည်နှိုက် လုပ်သည်။

“မီးခြစ်မေ့လာ ခဲ့ပြီ၊ မီးခြစ်ခဏပေးစမ်းကွာ”

“ကျွန်တော် မှာ မီးခြစ်မရှိဘူး အဖေ”

ဦးလေးက လူ တစ်ယောက် မှာ ခေါင်းမပါဘူး ဟူသော စကားကိုကြားရသည့်အလား မော့ကြည့်သည်။ “မင်းအခန်းမှာ မီးခြစ် မရှိဘူးလား”ဟု မယုံသလို ထပ်မေး၏ ။

“ကျွန်တော် ဆေးလိပ်မသောက်တာ အဖေအသိပဲ၊ ထမင်းလဲ ချက်စားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ လျှပ်စစ်မီးလဲ ရှိနေတော့...”

“အေး...မင်းအခန်းမှာ မင်းရှိနေတာတောင် တော် တော် အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ တခါတလေမီးပျက်ရင်ကော”

“ကျွန်တော် မှောင့်ထဲမှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ အရေး တကြီး လုပ်စရာဘာမှမရှိဘဲ”

ဦးလေးက ပြန်တော့မည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။
ပြီးတော့ သူ ထိုင်နေသော ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာကာ
ရုတ်တရက်မွေရာပေါ်မှ ဆံညှပ်ကလေးတစ်ခုကို ကုန်းကောက်ယူလိုက်ရင်း...

“မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ”ဟု ခပ်တည်တည် မေး၏ ။

နောက်တော့ သူ အဖြေမပေးနိုင်မီပင် ဆံညှပ်ကလေးကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ခဲ့ကာ
အေးအေးလူလူကျောခိုင်း ထွက်သွားလေသည်။ ငြိမ်းကရယ်ရင်း “အဘိုးကြီးက တော် တော်
မျက်စိရှင်တာပဲ”ဟုဆိုသည်။ နောက်တော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဆံညှပ်တွေ ဘာတွေ
ကျကျန်မနေရစ်ခဲ့အောင် ဂရုစိုက်လေသည်။ သူ့ဦးလေးသည် ဤကိစ္စကို အလိုလိုမေ့လျော့
သွားလိမ့်မည် ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ...ဦးလေး ဆေးရုံတက်စက သူ
တစ်ခါကရောက်သွားသော အခါ

“မင်းလဲ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကောင်းပြီ”

“ဘယ်သူနဲ့ ပြုရမှာ လဲ အဖေ”ဟု သူက နောက်ပြောင်ကာမေး၏ ။

“မင်းအခန်းကို လာလာနေတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဖြစ် ဖြစ်ပေါ့”

သူက ဆံညှပ်ကလေးကိုပြန်သတိရလာသည်။ သူတို့အကြောင်းများ ကို
ဦးလေးသည်အောင်ဖေညွန့်ကနေတဆင့်သိနေလေသလားမသိ။ သူ့အစ်ကို ကတော့ သူနှင့်
ငြိမ်းကိုတွဲ ကာ သုံးလေးခါ မြင်ဖူးဆုံဖူးသည်။ သူဘာပြန်ပြောရလျှင် ကောင်းမလဲဟု

စဉ်းစားရင်း လူနာခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသည်။

“မင်း...ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“သွားကိုက်နေတယ်”

ဦးလေးအမေးကို သူ ရုတ်တရက် ဖြေလိုက်မိသည်။ သူ့သွားအနည်းငယ် ကိုက်နေသည်မှာ သုံးရက်ခန့်ရှိပြီ။ ယခင်ကလည်း ဤသို့ မကြာခဏ ကိုက်ဖူး၏ ။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်မူ မဟုတ်။

“ပေါ့မနေနဲ့”

“နှုတ်ပစ်ရင် ကောင်းမလား”

“သွားဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်ပေါ့ကွာ”

သူ့ဦးလေးရော သူပါ ဆံညပ်ကလေးကိစ္စကို မေ့လျော့သွားကြသည်။ သူပြန်ဖို့ ထိုင်ရာကထမှဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဆေးတံ သောက်ဆေးဘူးကို သတိရလာသည်။

“ဪ...အဖေအတွက် ဝယ်လာတာ”

သူ့ဦးလေးကြိုက်တတ်သော လင်ကွန်းတံဆိပ် ဖြစ်ကာ ရှားရှားပါးပါး ရှာဝယ်ခဲ့ရသည်။ သူ့ဦးလေးသည် သူ စားပွဲပေါ် လှမ်း တင်လိုက်သော ဆေးတံသောက်ဆေးဘူးကို တချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ကာမချာရိ ပြုံး ရင်း...

“ငါ...ဆေးတံ ဖြတ်လိုက်ပြီကွ၊ ဆရာဝန်က ခွင့်မပြုတော့ဘူး”

ဆေးရုံက အပြန်တွင် ရွှေဘုံသာလမ်းထဲရှိ သွား ရောဂါ အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခုကို ရောက်ခဲ့သေးသည်။ သူ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် သွားနှုတ်ဖို့ ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရသည်။ သို့ သော် သူ့ရှေ့မှသွားနှုတ်နေသူတစ်ဦး၏ ဒုက္ခကိုမြင်ကာ စိတ်ပျက်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင် ထပြန်လာခဲ့သည်။ နောက်တော့လည်း သူ့အခန်းတွင် ဆားရည်ငုံရင်း ပျောက်သွားပြန်သည်။

ထိုရက်များ ထဲတွင် သူ ငြိမ်းနှင့် လည်း မတွေ့ ဖြစ်။ မတွေ့ ချင်သဖြင့် ငြိမ်းလာတတ်သော အချိန်များ တွင် အခန်းမှ တမင် ရှောင်ထွက်နေခဲ့သည်။ ငြိမ်းက သူ့ကိုတွယ်တာတာဟာ လိုအပ်တာထက်ပိုနေသည်ဟု သူ ယူဆနေသည်။ ဤတွယ်တာမှု က သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မဝါးမျှနိုင်ဘဲ ငြိမ်းကိုသာတစ်နေ့တွင် ဟုတ်ခနဲ တောက်လောင်စေလိမ့်မည် ။

“အစ်ကို့မျက်လုံး အေးစက်စက်တွေ ထဲမှာ တစ်လောကလုံးကို အနိုင်ယူထားတာ တွေ့နေလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ တစ်ဝက်ပဲ ပြုံး နေရတာ လဲဟင်”ဟု ငြိမ်းတစ်ခါက မေးဖူး၏ ။ သူက ပြုံး ပြန်တော့

“အစ်ကို့ နှုတ်ခမ်း တွန့်တွန့်ကလေးတွေ က ဒီလိုပြုံး တာပဲလှပါတယ် မပြင်ပါနဲ့တော့အစ်ကိုရယ်”ဟု တောင်းပန်ပြန်သည်။ ကိုယ်ဟာ ဘဝမှာ ဘာကိုမှ အနိုင်မယူချင်သလို ဘာကိုမှအရုံးမပေးချင်သူ ဖြစ်တာ ငြိမ်းသိဖို့ရာ မလွယ်၊ ရူးဆိုး၏ စကား တစ်ခွန်းကို သူ သဘောကျခဲ့သည်။ “ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ဖန်ဆင်းထားတဲ့ လူတစ်ဦးပါ။ ကျုပ်ကပိုမကောင်းရင်သာ ရှိရမယ်၊ သူများ နဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပါပဲ”တဲ့။

ဒီလို နားမလည်မှု ဖြင့် တစ်ခါကလည်း ငြိမ်းသူ့အပေါ် စိတ်ကောက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အခန်းမှာ သူနှင့် အတူ ငြိမ်းရှိနေခိုက် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ရောက်လာကာ ငွေသုံးရာအေး၏ ။ အမေ ဖြစ်သူကိုဆေးရုံတင်ရ၍ တကယ်ငွေလိုနေခိုက်လည်း ဖြစ်ကြောင်းသူယုံကြည်သည်။ သို့သော် သူငွေမအေးလိုက်။ ထိုလူ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ထပြန်သွားသော အခါ ငြိမ်းကသူ့ကို မကျေမချမ်း အပြစ်တင်တော့သည်။ ငွေသုံးရာဆိုတာ သူ့အဖို့ မခက်ခဲဘူးဆိုတာ ငြိမ်းသိသည်။

“ပြီးတော့ သူ့အမေ ဆေးရုံတင်ထားရတာ ”

“ငြိမ်း မင်းဘာ ဖြစ်နေတာလဲ၊ သူ့အမေက ကိုယ့်အမေမှ မဟုတ်တာ”

သူက အေးအေးလူလူ ပြောသော်လည်း ငြိမ်းစိတ်ဆိုးကာ အခန်းက ချက်ချင်း

ပြန်သွားလေသည်။တစ်ပတ်လောက်နေတော့ ပြန်လာကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း...

“အစ်ကို့ အသည်းနှလုံးက ဘာလို့ ဒီလောက်မာကျော နေရတာ လဲဟင်”ဟု မေး၏ ။

“ဒီလူကို သုံးလေးကြိမ် ကူညီခဲ့ဖူးတယ် ငြိမ်းရဲ့ ၊ ကိုယ်က အတိုးနဲ့ ချေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ်ပေးထားတဲ့ငွေနဲ့ ကင်းတဲ့လူ ရှားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ လူတွေ ဟာသူတို့ပြေလည်နေသည့်တိုင်အောင် ကိုယ့်ငွေကို ဘယ်သူကမှ ဂရုတစိုက် ပြန်ပေးဖို့ စိတ်မကူးကြဘူး၊ အဲဒီ တော့ ဒီလူတွေ အတွက် ငွေထပ်ထွက်သင့်သလား”

“သူ တကယ် အရေး ကြုံနေတာနဲ့ တူပါတယ်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ တောင်ပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ တောင်အောက်မှာ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကြုံခဲ့တဲ့ မျိုး စပါးကို ကိုယ်ပဲ ရိတ်ရလိမ့်မယ်လို့ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာ ပါတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်က ငွေထပ်မရအောင် သူပဲဖန်တီးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုက ကလဲ့စားချေလိုက်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်း၊ အစ်ကိုက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ မှ အပြစ်မယူတတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး”

ငြိမ်းက မျက်နှာအိုအို ကလေးနှင့် ခေါင်းယမ်းကာဆိုသည်။

“အစ်ကို့မှာ အပြစ်ဆိုစရာ ဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ငြိမ်းရှာတွေ့တယ်။ အဲဒါက လူတွေ ကို မုန်းတာပဲ”

ငြိမ်းစကားကို သူ မခုခံချင်ပေ။ သူ့အနေနှင့် လူတွေ ကို မမုန်းတောင်မှ မချစ်တာတော့ သေချာသည်။သို့ သော် ငြိမ်းကိုတော့ (အဲဒီ တစ်ခါပဲ) ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။ သူ့အပေါ် လူတွေ နားလည်မှု အပေါ် သူသည် မျှော်လင့်တန်ဖိုး ထားတတ် သူမဟုတ်ပါ။ နားလည်မှု ဆိုတာ လူတိုင်းနှင့် ဆိုင်သော အရာမဟုတ်။ဉာဏ်ပညာနှင့် သာ ဆိုင်သော အရာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ လောကတွင် သူ့ကိုနားလည်ဖို့ လူ တစ်ယောက် မ

ဖြစ်မနေ လိုအပ်သည်ဆိုပါမူ ထိုသူကို ငြိမ်း ဖြစ်စေချင်သည်။

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ကိုဘုန်းမြင့်ဆိုတဲ့လူက ပြောတယ်၊ ပုထုဇဉ်တော့ ပုထုဇဉ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့လူတွေ ကလဲ အကျင့်သီလ ကမ်းကုန်အောင် ကင်းမဲ့နေကြတော့ ဇဉ်-ဇဉ် လွန်းအားကြီးတယ်လို့ငြီးရမလို ဖြစ်နေပြီ၊ ပုထုဇဉ်ကနေ တမဂ်တဖိုလ်ရတယ် ဆိုတာလဲ ဒီရုပ်ခန္ဓာပါပဲ၊ စိတ်ကလေးကိုပြောင်းလိုက်တာပဲ ကွာတာပါတဲ့”

အဲဒီ ကိုဘုန်းမြင့် ဆိုတဲ့လူ ကတော့ သူနှင့် အတော် တူညီတာတွေ ရှိခဲ့သည်။ ဥပမာ နှစ် ဦးစလုံးဆေးလိပ်နှင့် အရက်ကို မသောက်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ဟာ တစ်ခါတုန်း ကတော့ လူတွေ ကို ချစ်ဖို့ ကြိုး စားခဲ့ဖူးသေးတယ် လို့ ထင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ ဟာအနှစ် သာရမရှိတဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေတာပဲတွေ ရတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာ လူတောထဲမှာ နေပြီး လူငတ်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ပါငြိမ်း”

ပြောသာပြောခဲ့သည်။ သူနှင့် ငြိမ်းသည် အသေးအဖွဲ့ကအစ သဘောချင်း ညီမျှ တိုက်ဆိုင်လေ့မရှိ။ ဥပမာ၊ သူ့အခန်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နားလာသည့် ခိုများ ကို သူ မောင်းနှင်ပစ်လေ့ရှိပါသည်။ ခိုများ ၏ ညည်းသံသည် စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်း သော အသံ ဖြစ်သည်။ ခိုများ သည် အနေအထိုင်ညစ်ပတ်ကာလူကို ရောဂါ ဥပဒ် ပေးနိုင်သော တိရစ္ဆာန်တစ်မျိုး ဟု သူနားလည်ထားသည်။ ငြိမ်း ကတော့ ထိုခိုများ ကိုတွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သည်။ ဆူးလေဘုရားအနားက ခိုစာများ ကို တကူးတက ဝင်ဝယ်ကာ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထည့်၍ သူ့အခန်းသို့ ယူလာတတ်သည်။ ပြီးတော့ ခိုစာကျွေးရင်းခိုတွေ နှင့် လုံးထွေးနေလေသည်။ ခိုတွေ ကသူ့ပခုံးပေါ် လက်ပေါ်တက်ကာအစာစား၏ ။ အစာစားရင်းသူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ပင် မစင်စွန့်ပစ်ကြ၍ အဝတ်အစားကောင်းများ ပေကျံကုန်သည်ကိုပင် သဘောကျကာ ရယ်မောမဆုံးရှိသေးသည်။ ထိုအခါမျိုး တွင် သူ ကတော့ ပြတင်းပေါက်က (ခိုစာကျွေးသော နေရာနှင့် အတော် ဝေးသည်။) လက်ထောက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်းကို စိတ်ပျက်နေမိ၏ ။ သူ့အမြင်မှာ တော့ ငြိမ်းသည် လောဘကြီးလွန်းသည်။ အရာရာကို ကောင်းမွန်စေချင်သည်။ အနည်းဆုံး သူမနှင့် ပတ်သက်

သမျှကိုတော့ ကောင်းမွန်စေချင်ပုံရ၏ ။ မင်းဝေကိုလည်းကောင်းမွန်စေချင်သည်။ ဒီများ
ကိုလည်း ကောင်းမွန်စေချင်သည်။ ပန်းပင်တစ်ပင်ကိုလည်း ကောင်းမွန်စေချင်သည်။

“အစ်ကိုဟာ တော် တော် နေနိုင်တဲ့လူ၊ ပန်းပင်ကိုတောင် ရေမှန်မှန်
လောင်းဖော်မရဘူး”

အခုလည်း သူ့အခန်းမှာ ရှိသည့် တစ်ခုတည်းသော ပန်းအိုးကလေးကို
ဂရုတစိုက် ရေလောင်းရင်းခုတင်ပေါ်တွင် ပျင်းရိပျင်း တွဲ လဲလျောင်းနေသော သူ့ကို ကြည့်ကာ
အပြစ်ဖို့နေသည်။

ဤပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးမှာ လည်း ငြိမ်းဝယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ နဂိုက
သူ့အိမ်အတွက် ဝယ်လာတာဆို၏ ။ မင်းဝေ အခန်းကို ဝင်ရင်း အပြန်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့လေသည်။
နောက်အခါမျိုးများ တွင် လည်းယူမသွား ဖြစ်တော့။ အစ်ကိုနဲ့ထိုက်တန်လို့ရတာ ၊
အစ်ကို့အခန်းမှာ ပဲထားတော့ ဟုဆိုသည်။

သူ့ပန်းပင်ကလည်း ပန်းပင်ဟုသာ ပြောသည်။ အပွင့်ပွင့်မည် ပန်းပင်နှင့်
မတူလှ။ သဲကန္တာရတွင် ပေါက်တတ်သော ရှားဖောင်းပင်လို ဆူးပင်ကြမ်းကလေး တစ်ပင်သာ
ဖြစ်သည်။ ငြိမ်းက ထိုအပင်အမည် ကိုပြောသော်လည်း သူ ချက်ချင်း မေ့သွားသည်။
သူကပန်းပွင့်ဆိုတာ ပန်းရောင် :စား သူများ နှင့် သာ ပတ်သက်သော အရာဟု
တသမတ်တည်း ထင်ထားသူ ဖြစ်၏ ။

ငြိမ်းက ဤပန်းအိုးကို သူ့အခန်းမှာ ထားမည် ဆိုတော့လည်း သူမကန့်ကွက်
ဖြစ်။ သူက ပန်းကိုပင်ရေလောင်းသည် ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အလုပ်မျိုး ကို
လုပ်လေ့မရှိသဖြင့် ဤပန်းပင် မကြာခင်မှာ ခြောက်သွေ့သေဆုံးသွားလိမ့်မည် ဟု
ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဤအပင်က ယခုတိုင်မသေ။

နွမ်းခြောက်ဟန်လည်း မပြ။ သူ့အိမ်ကို တစ်ပတ် နှစ် ခါသုံးခါ ရောက်
လာတတ်သော ငြိမ်း ကတော့ရောက်တိုင်း ရေလောင်း၏ ။ ကန္တာရထဲတွင် ပေါက်သော
အပင်မျိုး ဖြစ်သဖြင့် ရေမလိုအပ် လှဘဲရှင်သန်နေနိုင်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပေမည် ။

“ငြိမ်းကို ဘာမှ မပြောတော့ဘူးလား”

တစ်ခန်းလုံး သိမ်းဆည်းပြီးတော့မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ငြိမ်းက အမောမဖြေနိုင်ဘဲမေးသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုငါ တောင်းပန်ရဦးမယ်၊ မင်းတို့ လက်ထပ်ပွဲကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပေးဖို့ငါမေ့နေတယ်၊ ကဲ...ပြော၊ မင်း ဘာယူမှာလဲ”

ငြိမ်းက သိသိသာသာ သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

“ငြိမ်း သူနဲ့ လက်မထပ် ရသေးပါဘူး”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းဝေ နည်းနည်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ နယ်မသွားခင် တစ်ပတ်အလိုလောက်က ငြိမ်းရောက်လာကာ သူ မကြာခင် မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ဦးနှင့် ယူတော့မည့် အကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ အဲဒီ နေ့က သူသွားကိုက်နေသဖြင့် ငြိမ်းကိစ္စကို လေးလေးနက်နက်စိတ်မဝင်စားနိုင်။ ကောင်းသားပဲဟု စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောခဲ့သည် ထင်ပါသည်။

ငြိမ်းဘဝကိုတော့ သူနားမထောင်ချင်ဘဲ ငြိမ်းကပြောပြသဖြင့် သူသိပြီးသား ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးကလေးပင်။ ငြိမ်းမှာ အဖေမရှိ။ အမေကစက်ချုပ်ကျွေးကာ ကျောင်းထားပေးသည်။ ငြိမ်း ဆယ်တန်း နှစ် နှစ် ဆက်ကျသော အခါ သူချစ်တဲ့သူနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည်။ သူ့ယောက်ျားသည် သူတို့ ရပ်ကွက်ထဲကပင် ဖြစ်၏ ။ ငြိမ်းအိမ်ထောင်ကျမှပင် ငြိမ်းအမေ စက်မချုပ်နိုင်တော့။ နှစ် ရှည်လများ အညောင်းမိလာခဲ့သည့် ဒဏ်ကို စုခံရကာ လူမမာ ဖြစ်နေ၏ ။

ငြိမ်းကိုယ်ဝန် ရှိစမှာ ငြိမ်းယောက်ျား ဖြစ်သူကုန်ကူး၏ ။ နှစ် ခေါက်တော့မြတ်လိုက်၏ ။ တတိယအခေါက်သွားသော အခါ ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ချေ။ အတော် ကြီးကြာမှ သေဆုံး သလိုသတင်းကြားရ၏ ။ ငြိမ်းလည်း ကလေးမီးဖွားပြီးသည်နှင့် အမေ့ကို နို့ဘူးနှင့် အပ်ကာ ဘဝကို စိန်ခေါ်ရတော့သည်။ တစ်နှစ် က သူ့အမေ ဆုံးသွားခဲ့၏ ။ သည်လိုနှင့် တစ်ခုသော

တနင်္ဂနွေမှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် သူနှင့် ဆုံခဲ့လေသည်။

“သူ နယ်ကို သွားတာတောင် ငြိမ်းကို အသိပေးမသွားဘူး၊ ဘာလဲ..
စိတ်လေသွားတာလား?”

သည့်တော့မှ သူ ရေး တေးတေး သဘောပေါက်လာသည်။ ငြိမ်းက မိမိ
ရိုးရိုးသားသား ခရီးထွက်သွားတာကို သူ လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့
ဖြစ်ကာ လေလွင့်သွားခြင်းဟု ထင်နေဟန်ရှိသည်။ ဒါကြောင့် သူလက်ထပ်မည့်
ကိစ္စကိုလည်း ရွှေ့ဆိုင်းထားဟန်တူသည်။ ငြိမ်း၏ လက်ဖဝါးနုနု ကလေးများ ကို သူ
အသာအယာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ငြိမ်း...တကယ့်ဘဝဆိုတာဖတ်ကောင်းအောင် အကွက်ဆင်ရေး ထားတဲ့ဝတ္ထု
တွေ ၊ ကြည့်ကောင်းအောင် ရိုက်ထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေ ထဲကလို အစီအစဉ်တကျ
ဖြစ်ပျက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပြီး ပျက်ချင်သလို ပျက်နေတဲ့ ရာမှာ
ဘာကိုမှမမျှော်လင့်ကောင်းပါဘူး ငြိမ်း”

ငြိမ်းက ခေါင်းညိတ်ရင်းသူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ငြိမ်း၏ အပြစ်ကင်းစင်သော
ကြည်လင်သော မျက်လုံး များ ထဲတွင် မျက်ရည်စများ ဝေ့သီနေသည်။

“အစ်ကို ငြိမ်းကို မချစ်ဘူးလားဟင် ”

သူ့ကို တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဖူးသော မေးခွန်းကို ငြိမ်းက စွန့်စားကာ မေးသည်။
ငြိမ်းအသံမှာ မသိမသာတုန်ယင်နေသည်။ သူနှင့် ငြိမ်းမျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏ ။ သူကစ၍
မျက်လုံးများ ကို လွှဲဖယ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ သည့် တစ်ခါတော့
ငြိမ်းကို အနိုင်ပေးလိုက် ချင်ပါသည်။ဆုပ်ကိုင်ထားသော ငြိမ်း၏ လက်ကို တစ်ချက်မျှ ခပ်ဖွဖွ
ညှစ်ပြီး လွှတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူးငြိမ်း၊ အဲသလို
မချစ်မိအောင်လည်းသတိထားပြီးနေတယ်၊လမင်းကို ဖြစ် ဖြစ်၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖြစ် ဖြစ်၊ လူ
တစ်ယောက် ကို ဖြစ် ဖြစ်၊ သစ်သီးတစ်လုံးကို ဖြစ် ဖြစ်၊ဘာကိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် သတိလက်လွတ်

ဖြစ်ပြီး ချစ်မိတာနဲ့ အဲဒီလူဟာ ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ရတော့တာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုကိုချစ်မိရင် အဲဒါကိုပိုင်ဆိုင်ချင်လာတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ရတော့ လောဘ ဖြစ်တယ်၊ မပိုင်ဆိုင်ရတော့ ဒေါသ ဖြစ်တယ်။ မခိုင်မြဲတဲ့ တရားလွှမ်းမိုးနေတဲ့ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ကိုယ် ကတော့အရာရာကို သဘာဝ အတိုင်းပဲ ရှိနေစေချင်တယ်။ တစ်ခုခုနဲ့ တစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတရာ နဲ့တစ်စုံတရာတွေ ထိတာလဲ သဘာဝ ပဲ၊ ကင်းကွာတာလဲ သဘာဝ ပဲ၊ ထိရင်လဲ ထိတဲ့အတိုင်း၊ ကွာရင်လည်း ကွာတဲ့အတိုင်း ရှိပါစေ၊ သဘာဝ ကို မလွန် ဆန်မိစေနဲ့၊ သဘာဝ ကို လွန်ဆန်မိတာနဲ့ အရုံးနဲ့အနိုင် ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာ ပဲ၊ အဲဒီ အရုံးနဲ့ အနိုင်ဆိုတာ စိတ်ခံစားမှု အရသာ ကွဲပြားတယ်ထင်ရပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အနှစ် သာရ ကတော့ အတူတူပါပဲ ငြိမ်းရယ်”

အဲဒီ နေ့က သူ့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအားရအောင် ငိုပြီးမှ ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ မပြန်ခင် “ငြိမ်းတော့ အစ်ကို့ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး”ဟု ပြောသေး၏ ။ သူက ပြုံးကာ ငြိမ်းရယ်မောစေရန် “ကိုယ်သာစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ငြိမ်းကို အရင်ဆုံး ဖတ်ခွင့်ပေးမယ်”ဟု ပြောခဲ့သည်။ ငြိမ်းပြန်သွားပြီး နောက်ရက်တွင် သူ သွားကိုက်နေခဲ့သည်။ တစ်ညနေ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီးအပြန်တွင် ...

“ ဟေ့ကောင်...မင်းဝေ”

ဟု ခေါ်သံကြား၏ ။ လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ့အစ်ကို အောင်ဖေညွန့် မှန်းသိလိုက်သည်။ သူ့အစ်ကိုကသူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာရပ်ရင်း...

“မင်း နယ်က ပြန်ရောက်တယ်ကြားလို့ ငါ မင်းအခန်းကို နှစ် ခေါက် လောက်ရောက်သေးတယ်၊ မတွေ့လို့တံခါးမှာ စာရေး ညှပ်ထားခဲ့တယ်၊ မင်းမရဘူးလား၊ (သူက အဖြေမပေးနိုင်ခင်)အဖေက မင်းကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ဆေးရုံကိုလာခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဖေတော့ မရတော့ပါဘူး၊ လည်ချောင်းကင်ဆာတဲ့”

လည်ချောင်းကင်ဆာ ဆိုသော စကားကိုအသံတိုးတိုးနှင့် ပြော၏ ။

ကြောက်စရာရွံ့စရာ ကိစ္စ တစ်ခုကို မလွှဲသာ၍ ပြန်ပြောရသည့် လေသံမျိုး ဖြစ်၏ ။ ဦးလေး ဘာ ရောဂါ လဲ ဆိုတာမေးဖို့ သူ့မှာ တာဝန်ရှိလျက်သားနဲ့ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာ ကိုကြည့်၍ သူ့အစ်ကိုက...

“မင်း ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ”

“သွားကိုက်နေတာ”

သူ့အစ်ကို မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်ဟန်ပေါ်လာသည်။ သူနှင့်တွေ့ဆုံလေ့ ရှိသည့် လူများ ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မကြာခဏ ထိုအမူအရာမျိုး ပေါ်လေ့ရှိတတ်တာ သူသတိထားမိသည်။ ဝန်ခံရလျှင် ဤမျက်နှာမျိုး တခြားသူများ ထံတွင် မြင်ရလျှင် သူကလည်း ကျေနပ်မိလေသည်။

“မင်း အဖေ့ဆီ သွားလိုက်ဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း မိန်းမယူတော့ မလို့ဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ငါ ကြားတာပဲ”

သူတို့ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

“မိုးကလဲ ထပ်ရွာဦးမလား မသိဘူး”

“မိုးတွင် ပဲ အစ်ကိုရယ်”

ကောင်းကင် တပြင်လုံးမှာ မှိုင်းညို နေသည်။

“ငါ့ကားပါလာတယ်၊ မင်းလိုက်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် ငါသွားမယ်၊ ဪ...ဘတ်စပရီ ဝယ်သောက်လိုက်ဦး”

တော် တော် ညံ့တဲ့ ဆရာဝန်သားပဲ ဟုမင်းဝေမှတ်ချက်ချနေစဉ်

သူ့အစ်ကိုခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား၏။ နောက်တစ်လလောက် ကြာသော အခါ
ငြိမ်းလည်းလက်ထပ်ပြီး၍ ဦးလေးလည်း ဆေးရုံပေါ်မှာ သေဆုံးသွားလေသည်။
ငြိမ်းကသူ့ထံကို ဖိတ်စာပို့လိုက်သေး၏။ နာမည် ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျင်းပသော
ငြိမ်းလက်ထပ်ပွဲကို သူ ကြို စားတက်ရောက်ရန် စိတ်ကူးထားသော်လည်း
တကယ်တမ်းမရောက် ဖြစ်ခဲ့။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ လူကြုံနှင့် ပို့ခဲ့သေး၏။ သူ လူစုလူဝေး
အခမ်းအနားများ ကို တွေ့ရသည်နှင့် ရွံရှာစိတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်သဖြင့် ရှောင်ရှားနေသည်မှာ
ကြာလေပြီ။ တီကောင်ကိုတစ်ကောင် ချင်းမြင်လျှင် မရွံလှသော်လည်း
အထွေးလိုက်မြင်လိုက်သော အခါ ရွံသော စိတ်နှင့် တော် တော် တူသည်ဟု ထင်သည်။ သူ
ဦးလေး အသုဘတွင် တော့ ဤကိစ္စကို မလွှဲသာမရှောင်သာရင် ဆိုင်ရပြန်သည်။ လူအတော်
များများ က သူ့ကို ဆရာဝန်ကြီး ဦးကျော်ခေါင်၏ သားအရင်း (အငယ်)ဟုပင်
ထင်မှတ်နေကြ၏။

သူ့အစ်ကို အောင်ဖေညွန့်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် တော် တော် ကြာသည်အထိ

သူ့ဆေးရုံကို မရောက် ဖြစ်သေး။ သွားနာနေတာကို အကြောင်းပြကာ အခန်းထဲမှာ
အောင်းနေသည်။ တစ်ညနေ လဟာပြင်ဈေးက ထမင်းစားပြီးအထွက် လမ်းမပေါ်တွင်
ဖြတ်မောင်းသွားသော အသုဘယာဉ် ၆၊၆၊ကြီးကိုမြင်တော့မှ ဦးလေးကို မြဲ
နိုးခနဲသတိရလာသည်။ ဆေးရုံနှင့်လည်း ကပ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရောက်ခဲ့ သည်။ အစီအစဉ်
မရှိသဖြင့် ဘာမှပင် ဝယ်မလာနိုင်။ အမှန်တော့ လည်ချောင်းကင် ဆာ ဖြစ်နေတဲ့
သေဆုံးလုဆဲဆဲ လူနာ တစ်ယောက် အတွက် (လောကွတ်လုပ်စရာ မလိုချင်)
စားသောက်စရာတွေ ဝယ်ခြမ်း နေစရာ မလိုအပ်လှမှန်းသိနေတာလည်းပါသည်။

သူ ဦးလေးမှာ သိသိသာသာကြီး ပိန်ချုံး ကျနေလေသည်။ အသားတွေ လည်း

ညိုခြောက်နေ၏။ အစာမဝင်တော့ ဟုဆိုသည်။ အရည်သောက်လျှင်ပင် လည်ချောင်းက
မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်နေသည်ဟု သိရသည်။ အောင်ဖေညွန့်တို့ လင်မယားလည်း

ဦးလေးနားတွင် ရှိနေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသည်းသည်းမည် :မည် : ရွာသွန်းနေသည်။ တမိုးလုံး မှု
င်းအုံ့နေသည်ကို ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် သူ မြင်နေရ၏ ။ ဆေးရုံအတွင်းမှာ အလင်းရောင်
အားနည်းလွန်းသဖြင့် အရာရာတိုင်း မှု နိတိမှု နိဝါး ဖြစ်နေသည်။ ဦးလေးက....

“မီးချောင်း ဖွင့်လိုက်စမ်းကွာ”ဟု ပြောသည်။ သူ့ဦးလေး အသံမှာ တစ်ခါမှ
မကြားဖူးသော အသံ ဖြစ်နေသည်။ တိုးတိုးမျှင်မျှင် နှင့် အက်ကွဲကွဲ ရတတ။ သူက
ဘယ်ခလုတ် ဖွင့်ရမုန်းမသိဘဲယောင်နု ဖြစ်နေစဉ် ခုတင်ခေါင်းရင်းမှ ခလုတ်တစ်ခုကို သူ့
အစ်ကိုက ဖွင့်လိုက်၏ ။ တခဏချင်းမှာ မီးချောင်းအရောင် ဖြင့် လင်းထိန်သွားသည်။
သူ့ဦးလေးက သူ့ကို ကြည်ကြည်လင်လင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တေ့သွားလိုသော ဆန္ဒရှိပုံ
ရသည်။ သူ ကတော့ ခုန မှု နိတိမှု နိဝါး အလင်းရောင် ပြုပြု ထဲမှာ ဦးလေးနှင့် တွေ
ဆုံနေရတာ ကိုပဲ ပိုသဘောကျသေးသည်။ လူတစ်ဦးစီ၏ ဘဝတိုင်းထဲတွင် ရှိသော အမှော
င်ရိပ်များ ထဲမှာ တခြားသူတွေ နှင့် လည်း မသက်ဆိုင်။ တခြားသူတွေ လည်း
နားမလည်နိုင်သော တသီးတခြားကိစ္စများ ၊ သဏ္ဌာန်မပျက် လွတ်လပ်စွာ ခိုဝှက်
တည်မြဲနေခွင့် ရှိစေချင်ပါသည်။

“အဖေ နေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

အမှန်တော့ မေးပြီးမှ မှာ :မှန်းသိသည်။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို
ခံစားနေရတဲ့ လက္ခဏာရပ်တွေ အထင်အရှား မြင်နေရပါလျက် “နေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ”ဟု
သူ မမေးသင့်။ ဦးလေးကလည်းဘာကြောင့် “ကောင်းပါတယ်” “လို့ ဖြေရ တာလဲ၊
မေးလာတဲ့သူ့ ကို စိတ်ချမ်းသာချင်စိတ် တစ်ခုနဲ့တော့သေလုဆဲဆဲ အချိန်မှာ မုသား
မသုံးသင့်ပါဘူး။

သည်အချိန်သည် လူ့ဘဝတွင် အရေး ကြီးဆုံးအချိန်။ ဒါမှမဟုတ် အရေး
ကြီးတာတွေ ဆုံးသွားသော အချိန် (အရေး မကြီး သော အချိန်) ဖြစ်မည် ။ သဘောပေါက်မည်

ဆိုလျှင် ဤအချိန်သည် လူ့ဘဝတွင် လွတ်လပ်အပေါ့ပါးဆုံး အချိန်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
ထိုသူကို (ယခုအချိန်တွင်) ဘာကမှ ချည်နှောင်ထားနိုင်တော့၊ ဘာကမှ
ချည်နှောင်ထားပိုင်ခွင့်လည်း မရှိတော့။ (ကိုယ်ကချည်နှောင်နေဆဲ ဆန္ဒရှိလျှင်တော့
မပြောတတ်။)

ဦးလေး ခုတင်ဘေးစားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်အထူကြီးတစ်အုပ် တွေ့သဖြင့်
လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ဆေးပညာစာအုပ်မဟုတ်ဘဲ နာမည် ကျော်ဆရာတော် တစ်ပါးရေး
သည့် ဝိပဿ နာရူနည်း ကျမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဦးလေးက မျက်လုံးပိတ်ကာ မှိန်းနေ၏ ။
ထွက်လေဝင်လေကို မှတ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ ဤဆေးရုံကိုလာမိတာ မှာ :ယွင်းမှု တစ်ခုကို ကျူး
လွန်မိသလိုခံစားနေရသည်။ ယခုလို စကားမပြောဘဲ လူနာခုတင်ဘေးတွင်
အေးတိအေးစက်ထိုင်နေရမည့်အစား လာမတော့ဘဲ နေတာက သူရောဦးလေးအတွက်ပါ ပို၍
သင့်လျော်ဦးမည် ထင်သည်။ အမှန်တော့သူနှင့် ဦးလေးအကြားတွင်
လောကွတ်မပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ပြောစရာစကားဟူ၍ မရှိလှ။ ဤသို့
ကုန်ခန်းနေခဲ့သည်မှာ ယခုမှမဟုတ်ဘဲကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိထားတွေ
းမိပြန်သည်။ ဘဝအပေါ်သဘောထားပုံ၌ သူနှင့် ဦးလေးသည် ဘယ်လိုမှညှိနှိုင်းရလိမ့်မည်
မဟုတ်ကြောင်းနှစ် ဦးလုံး အလိုအလျောက် သဘောပေါက်ကတည်းက
ဤကိစ္စကိုသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင်ရှောင်ရှားခဲ့ကြသည်။ ဟန်ဆောင်၍ လော
ကွတ်စကားကိုသူကလည်းအလေ့အထမရှိသဖြင့် မပြောတတ်။ (ဦးလေးကလည်း နားထောင်
လိုစိတ် ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။)

ထိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကိုပင် သူနှစ်သက်
နေမိပြန်သည်။ သူ့အစ်ကိုအောင်ဖေညွန့်နှင့် သူ့ မိန်းမကလည်း
ဘယ်ထွက်သွားလေသည်မသိ။ သူတို့အနားတွင် မရှိ။ သူစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်ကာ ရေး
လက်စဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အကြောင်း စိတ်ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ့ဝတ္ထုမှာ ရေး ပြီးမှ ဝတ္ထုနှင့်
တူနေသဖြင့် ပြန်ဖျက်ဆီးနေရသော အကြောင်း ဖြစ်၏ ။ ဝါကျအကြောင်းကိုသူ့ခေါင်းထဲမှာ

စီရေး နေရင်း သူ့မျက်လုံးများ က အမှတ်မထင် ဦးလေးထံရောက်သွားသည်။

မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဦးလေးကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ရ၏ ။ သူ့တွင် ပေါ်ခဲလှသော အားတုံ့ အားနာစိတ်ကလေး အနည်းငယ် ပေါ်လာကာ ဦးလေးကို တောင်းပန်စကားပြောမည် ဟု ရည်ရွယ်လိုက်သေး၏ ။ သို့သော် သူ့ကို စိုက်ငေး ကြည့်နေသည့် ဦးလေးမျက်လုံးများ ထဲတွင် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော အရိပ်ကလေးတစ်ခု အမှတ်မထင် ဝင်းပြက်သွားတာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် ပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ကြောင်း သိလိုက်၏ ။ ထိုအရိပ်ကလေးမှာ မျက်လုံးပေါ်ကပြန် ပျောက်သွားသည်။ (ရင်ထဲကို ခုန်ရွှေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။)

“မင်း ဒီအတိုင်း နေတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ သွက်သွက်လက်လက်ပင် ဖြေလိုက်၏ ။

“အေးလေ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျေနပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

စောတာနှင့် နောက်ကျတာပဲ ကွာခြားတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဤအဓိပ္ပာယ်ကို လူတိုင်း နားလည်သွားသင့်သည်။

“ကျွန်တော်”

ရုတ်တရက် မှောင့်သွား၏ ။ မီးပျက်သွားသည်။

“ဒီလိုပါပဲကွာ”

ဦးလေးရဲ့ “ဒီလိုပါပဲကွာ” မှာ လေးနက်လှသည်။ လေသံက မကျေမချမ်းသံမဟုတ်၊ တောင်ပြိုတာကနေ အပ်ပျောက်တာ အထိ အဆက်မပြတ် ဖိစီးတင်းကျပ် နေသော လူသား၏ ဒုက္ခတရားများ ကိုခုတော့လည်း ခံနိုင်ရည် ပြည့်ဝစွာ ဖြင့် သဘောပေါက်ကာ ဦးလေးသည် ဘဝတွင် ပြီးသင့်သလောက်လူ့ကိစ္စကို ပြီးစီးနိုင်ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုးကရွာဆဲ ဖြစ်သည်။ မိုးစက်နှင့် တခြားအရာများ အရှိန်ပြင်းစွာ

ထိတွေ့သံက အဆက်မပြတ်တရစပ် ဆူညံစွာ မြည် ဟိန်းနေသည်။
အခုတော့တစ်လောကလုံးမှ အသံများ ကို မိုးသံက အားကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းထားသည်။
တစ်ဖက်ခုတင်မှလူနာနှင့် လူနာ မေးသူများ စကားပြောနေသည့် အသံ၊ ပန်ကာလည်သံ၊
စားပွဲပေါ်မှ ချိုင့်ခွက်ရွှေ့သံ၊အင်္ဂါတေကြမ်းပြင်ကို လှုပ်တိုက်ကာ လျှောက်သွားနေသော
သူနာပြုဆရာမ ၏ ခြေသံ၊ ဘာသံကိုမှမကြားရ။ မိုးရွာသံကို နောက်ခံဂီတအ ဖြစ် အသုံးပြု
ထားသော အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ကား တစ်ချပ်ကိုကြည့်နေရသလိုသာ ရှိသည်။ ဤနေရာတွင်
အလင်းနှင့် အမှောင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် ဆူညံ ခြင်းကိုပူလောင်အေးစက်စွာ တွဲ
ပျော့ရောစပ်နေသည်။

ဦးလေးက တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာ လှဲနေသည်။ အိပ်နေသည်တော့ မထင်။
အတော် ကြာအောင် သူဆက်ထိုင်နေမိ၏ ။ အောင်ဖေညွန့်တို့ လင်မယား
ပြန်ရောက်လာတော့ ဦးလေးကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးတိတ်နေလေပြီ။ သို့သော် မြေပြင်တွင် ပြင်းထန်သော
ရေစီးကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်နေဆဲ ရှိကာ တရုတ် စကားပွင့် ဖြူဖြူတစ်ချို့ သည် ရေစီးထဲတွင်
(မလိုက်ပါလိုဟန်) တွန့်ဆုတ်ချည်ထစ်ငေါ့ချည်နှင့် ပင်၊ တလိမ့်ခေါက်ကွေး
ပွတ်တိုက်မျောပါသွားကြသည်။ သူလည်း ဆေးရုံကိုနောက်ထပ်မရောက်တော့ဘဲ
နောက်တစ်ပတ်လောက် ရှိသော အခါ ဦးလေးသေလေသည်။

ဘယ်မှမရောက်ဘဲ အခန်းထဲမှာ အောင်းကာ အတော် ကြာအောင် တစ်ယောက်
တည်း နေနေသည်။စာရေး စာဖတ်ပင် မလုပ်။ ပန်းဆိုးတန်းကိုလည်း မရောက်။ အချိန်များ စွာ
လေးထပ်တိုက်၏ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းရှိနေခဲ့၏ ။ ငြိမ်းကိုတော့ လွန်ခဲ့သော
အပတ်က ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပေါ်တွင် ကားကြီးတစ်စီးထဲမှာ ထိုင်ရင်းပါသွားတာတော့
လှမ်းမြင်ခဲ့သေးသည်။ ခိုများ လည်းမလာ၊ စွန့်တက်လွှတ်သည့် ကလေးများ လည်းမလာ၊
တခါတရံ အေးစက်သော မိုးပေါက်များ သာ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ကျနေတတ်သည်။ များ သော
အားဖြင့် မူ မိုးတိမ်များ သည် ခပ်ဝေးဝေးဆီမှသာ လွင့်ပါသွားကြလေသည်။တစ်နေ့ သူ
ထမင်းစား ပြန်တက်လာသော အခါ ပိတ်ထားသော သူ့တံခါးကို မှီရပ်၍

သူ့အားစောင့်နေသော သူ့အစ်ကို အောင်ဖေညွန့် ကို တွေ့ရ၏ ။

“အစ်ကို ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး၊ မင်းဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ထမင်းဆင်းစားတာ”

အခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်ရင်း သူဖြေသည်။ သူ့အစ်ကိုက...

“ငါက ဒါကို မေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရန်ကုန်မှာ ရှိရဲ့ လားလို့ “ဟု အခန်းထဲကို နောက်မှဝင်လာရင်း ပြော၏ ။ တစ်လုံး တည်းသော ကုလားထိုင်မှာ သူ့အစ်ကိုက ထိုင်သည်။ သူကခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ရှိပါတယ်.....ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“မတွေ့တာ ကြာလို့ပေါ့၊ အိမ်ကိုလဲ တစ်ခေါက်မှ မလာဘူး၊ ဆန်းဒေးကျရင် အိမ်ကိုလာဦး၊ဟိုရောက်မှ ထမင်းစား”

“လူတွေ အများ ကြီးလား”

သူ့အစ်ကိုက စိတ်တိုသလို ပြန်ကြည့်ရင်း....

“မင်းရယ်...တို့လင်မယား ရယ်ပေါ့...ဒါပဲ”

“လာခဲ့မယ်လေ”

ထိုနေ့က လွယ်လွယ်ပြောလိုက်သော်လည်း ချိန်းထားသော (တနင်္ဂနွေ) နေ့ရောက်သော အခါ သူမသွားတော့ ဟု ဆုံးဖြတ် မိပြန်သည်။ နံနက်၁၀နာရီ ထိုးလုနီးအထိ အိပ်ရာထဲ လှဲနေသည်။

သူ့သွားကလည်း ကိုက်နေသည်။ ကိုက်နေသည်မှာ သုံးလေးရက် ရှိပြီ။ တခါတရံ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပင်ကိုက်ခဲ့၏ ။ အပြင်တွင် မိုးကလည်း စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် တစိုစို တစွတ်စွတ် ရွာနေသည်။နေရောင် ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရသည်မှာ

ထိုလူနှစ်ယောက်မကျေမချမ်းဖြစ်နေစဉ် သူ့ဆိုင်ထဲကထွက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားချိန်နောက်ကျနေမှာစိုးသဖြင့်သူဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်တိုးတက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်ရောက်မှသူမှာမုန်းသိသည်။ ဘာကြောင့်အငှားကားတစ်စီးကိုစီးသွားရန်

စိတ်ကူးမရသနည်း။

မှတ်တိုင်တစ်ခု အရောက်တွင် သူ့ဘေးမှလူက တိုးဝှေ့ဆင်းရင်း သူ့
ခြေထောက်ကို တက်နင်းသွားလေသည်။ ဘတ်စ်ကားထွက်မည့် ဆဲဆဲ အချိန်မှာ ပင် မင်းဝေ
အပေါက်သို့ တိုးဝှေ့ဆင်းလိုက်၏ ။သူ့ရှေ့တွင် ထီးနက်ကြီးတစ်စင်းဆောင်းကာ
လျှောက်သွားနေသော သူ့ခြေထောက်အား တက်နင်းသွားသူကို တွေ့ရ၏ ။ မင်းဝေ
သူ့နောက်ကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ မိသော အခါထိုသူ၏ ပခုံးကိုကိုင်ကာ
ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ထိုလူက နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြည့်နေမိ၏ ။မင်းဝေက
ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အောင်ဖေညွန့်တို့လင်မယား ထမင်းပွဲပြင်ပြီး သူ့ကို စောင့်မျှော်နေသော
အချိန်တွင် မင်းဝေသည်သူ့အခန်းကို ရောက် နေကာ ခုတင်ပေါ်တွင် အေးအေးလူလူ
လှဲလျက်ရှိ၏ ။

ဘယ်တုန်းက ပွင့်ခဲ့သည်မသိ။

သူ သတိမထားမိဘဲ ဆူးကြမ်းပင်တွင် လက်သည်းခန့်ရှိသော ပန်းဖြူဖြူကလေး
တစ်ပွင့် အားကုန်ပွင့်၍ နေလေသည်။

ဒဂုန်(အောက်တိုဘာ၊၁၉၈၆)
